

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Vita Spirituali, Eivsque Perfectione - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1611

Religiosos semper vitam Spiritualem esse sectandam, ac de illa in
sequentibus esse tractandum. Cap. xxxiiij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77833)

Ierem. 13.
15.

Isa. 26.
10.

mouetur Deus, qui domum religionis, sua inobedientia, atque proteruita, in bestiarum equile, aut in porcorum hatam couertit. Quid est (inquit) quod dilectus meus in domo mea fecit scelera multa? Dilectus quidem est quem tanto amore complector, vt in domo mea, & inter electos meos manere permittam. Huius autem eximij beneficij, hanc accipio gratitudinem, quod domum hanc meam, celo quam simillimam, prophane, & tepidæ vitæ fœditate commaculat. In terra sanctorum iniqua gessit, nõ videbit gloriam Domini. Hæc est in malos, & tepidos religiosos querimonia Dei, hæc terribilis districti iudicis cõminatio, quam sine dubio opere exequetur, si vitam non mutant, & ea, quæ promiserunt, non debita deuotione custodiunt.

Religiosus semper vitam spiritualem esse sectandam, ac de illa in sequentibus esse tractandum.

CAPVT XXXIII

NE ergo religiosi hanc dutilissimam Domini increpationem audiant, & acerrimam socordia atque negligentia pœnam sentiant, operæpretium est eam eligant vitam, eos labores subeant, eas curas, & occupationes suscipiant, vtique spirituales, & sanctas, quarum gratia, & à sæculo fuerunt erepti, & in statum religiosum euocati. Nam si in sæculo degentes mada Domini custodierunt, & vitam studiosam amarunt, valde infani sunt, si eam vitam deserant, cuius conseruandæ, & prouehendæ causa religionis habitum induerunt, & inter bonos, & sanctos innocentiam perdant, quam inter iniquos, & peccatores cõseruarunt. Si verò in sæculo omni fœditati, ac turpitudini se dediderunt, & emédationis gratia in cœnobij conuolauerunt, quid infanlius, quam in pœnitentiæ loco præteritis iniquitatibus nouas adicere, & maiora peccata perpetrare? Sanè tam isti quam illi diuitias bonitatis Dei, & patientiæ, & longanimitatis contemnunt: Iquoniam ad pœnitentiæ locum adducti, non pœnitentes, sed in Deum contumeliosi fiunt, & tanto beneficio in arrogantiam, & superbiam abusi sunt. Ne itaq; tam ingenti itultritia fascinetur, semper uocationis suæ finem ante oculos habeant, & in quocumque loco sint, & quacumq; occupatione teneantur, desideria virtutis, timorem peccati, & vitæ spiritualem, ac religiosam, tum corde amare, tum actione præstare procurent. In religione ad instar Angelorum habitare laborent, qui domum illam cœlestem, & verissimarum deliciarum plenam inhabitant, vt ex domo, quæ in terris imago cœlestis est, ad illam, quæ in cælis vsque ad finem sæculi ædificatur, post huius vitæ finem, trãserantur. Sicut enim Angeli à cœlesti curia ad terras in ministerium missi propter eos, qui hereditatem capiunt salutis, nõquam Angeli esse desinunt, nec vitam cœlestem relinquunt, nec à conspectu Dei, quo beati sunt, nec ad momentum quidem recedunt: Ita religiosi dum septa cœnobij egrediuntur, dum sæcularium domos adeunt, aut necessitate cogente, aut postulante charitate, numquam vitam spiritualem, neque animam religiosam deserant, sed corpore inter mundanos degentes, spiritu in abscondito proprij cordis commaneant. Laboriosum est hoc: sed ad labores, non ad otij, nec ad segnitium vocati sunt. Herus mancipium emittit, & suis sumptibus cibos ei, & vestes subministrat, an vt otio torpeat: non sed vt labore, & magna

Rom. 24.

Heb. 11. 14.

A sollicitudine famuletur. Agricola conducit operarium, debitamque mercedem promittit, an vt negligentia dissoluatur? non sed vt fegetes demerctat, & in horrea recondat. Rex milites cõgregat, & stipendiũ assignat, an vt lullibus vacent, & in conuiujs, & potionibus occupentur? nullo modo: sed vt prælicetur, vt locum suum teneant, vt hostium vim impetumque sustineant. Et te Christus, o religioso, in suam domum vocauit, & pretio sui sanguinis tibi beneficio uocationis cõmitit, & tantorum donorum stipendia attribuit, vt otieris, vt negligens in cella maneas, & tui oblitus, per hortum & claustra discurras, vt confabulationes vanas, & occupationes sæculares affectes vt dicas: Laboriosum est paruos defectus vitæ, passiones cohibere, silentium amare, lectioni & orationi semper insisteret? Quis hoc credit? Imò potius vocatus es, vt tamquã fidelis famulus ei semper inferuias, tamquam vineæ operarius tribulos & spinas tui cordis euellas, tamquam strenuus miles, secundum præceptum Pauli, milites bonam militiam. Homo (ait Iob) nascitur ad laborem, & auis ad volatum. Si quiuis homo ad laborem natus est, quantò magis tu, qui vt labores mundum deseruisti, & tanta bona in laborum leuam recepisti? Ne sis, vt illi, infanus, qui, vt est apud Hugonem Victorinũ, delicatã, ac voluptuosam credunt esse religionẽ, expertem laboris, vacantẽ otio, & habitum religionis indifferetẽ capiunt, votum faciunt, professionis vinculo constringuntur: cum autem religionis ordinem, & cõsuetudines eiusdem auersantes carni nouerint, in hæc verba prorumpunt, Putauimus pondus religionis leuius esse, quis enim potest ferre claustrum, diuturnitatem silentij, pondus laboris, parsimoniam cibi? Ne, in quã talia dicas nec talia cogites, sed scieret ad laborem uocatum, ad opus inuitatum, ad prælium immane conductum, labora sicut bonus miles Christi Iesu. Operare & exerce te ipsum, in ædificatione cordis tui: & vt est apud Ecclesiasticũ, A iuuentute tua excipe doctrinam, & vsque ad canos inuenies sapientiam. Quasi is, qui arat, & qui seminat, accede ad eã, & sustine bonos fructus tui, in opere enim ipsius exigui laborabis, & cito edes de generationibus illius. Præliare prælia Domini, quæ aduersus dæmones cõmittuntur. In his autem nõ oscitãdo, & dormiendo, sed uigilãdo, & orãdo te exercebis. Nõ vincitur diabolus otio, sed labore, nõ crapula, sed ieiunio, nõ vaniloquio, sed silẽtio, non ira, non superbia, nõ ambitione, sed mãfuerndine, sed humilitate, sed honoris cõtẽptu. Cõtra dolos & terrores Satanæ (inquit Thomas à Cãpis uir uerẽ religionis, spiritualis, & pius) certat, ac triumphat vnanimis cõuentus fratrum multorum, qui nocturnis uigilijs incubat, diurnis laboribus insudant, sacris lectionibus intendunt, deuotis precibus, & Psalmorum melodijs insistendo, Deo iubilat, & quasi cœlestibus tubis pariter insonando, diabolũ persequuntur. Vehementer enim eum affligunt, cum ieiunant: uerberant, cum disciplinam recipiunt: calcant, cum ueniam petunt, preuunt, cum se humiliant, terrent, cum Iesum inuocant, torquent, cum Mariam nominant, fugant, cum cruce signant, vrunt, cum crucifixum adorant, vincunt, cum obediunt, arctant, cum in solitudine manent, ligant cum strictẽ silentium seruant. Hæc sunt arma fortissima, quibus Christi milites diabolum superant, & ante pedes suos fractum uinctumque prosternant. Equum autem est, vt religiosi, qui nomina hule sacra militiã dederunt, strenuẽ dimicent aduersus seipfos, & aduersus carnis uitia, atque peccata, & se fortes esse, ac inuictos milites glorientur. Qui enim aliquam artem liberalẽ exercet, aut aliquod munus

1. Tim. 1.
19.

Hugo lib.
1. de clau
stro anti
ma c. 18.

2. ad Tim.
1.3.
Ecl. 6.
18.

Thom. à
Camp.
ser. ad no
stic. ser. 1.

reipu

reipublica tractat, mirum est quanto studio procurant alios suae artis peritos excellere, aliosve illius muneris administratores superare. Philosophici, aut Theologici studiis insistentes, ingenij acumine, disputandi dexteritate, & interpretandi facilitate, condiscipulos anteire nititur; Miles corde magis intrepidus, fortior & animosior inter hostium acies esse curat. Mercator in rationibus subtilior, in debitorum exolutione promptior, in promissionibus verior, in mensuris fidelior esse conatur. Aduocatus diligentior; iudex aequior; rex benignior, atque potentior ceteris aduocatis, aut iudicibus, aut regibus esse, & videri concupiscit. Solus miserabilis religiosus opprimens interdum hunc naturalem affectum, inter alios fœdales, nec ad maiorem virtutem, nec perfectiorem aspirat. Neque inter humiles esse modestior exoptat; neque inter mites maffuetior; neque inter subiectos obedientior; neque inter castos purior; neque inter Dei amatores feruentior; neque inter mundi contemptores, à mundo remotior esse desiderat. Sed in cœno multarum imperfectionum lætus iacet perpetua quadã tepiditate contentus. Illam excellentiam curam gratiã denegat, quam in sæculo constitutus fragili naturæ cõcessit. Illũ laborem pro adipiscenda sanctitate refugit, quem sapias pro vilissimis rebus admittit: cum tamen sanctitas, ac cordis puritas in immensum pretiosior, atque diuturnior, multo maiori diligentia esset, ac contentione querenda. Si enim (vt ait Hieronymus) negotiatores sæculi tanta sustinent, vt ad incertas, periturasque diuitias perueniant, & seruent cum animæ discrimine, quæ multis periculis quaesierunt: Quid Christi negotiatori faciendum est, qui venditis omnibus, quaerit pretiosissimum margaritum? Qui totis substantiis suæ opibus emit agrum, in quo reperiat thesaurum, quẽ nec fur fodere, nec latro possit auferre?

Hieronymus
epistol. ad
Rusticum,
c. 1.

Rom. 6.
19.
Chrysol. in
c. 6. ad
Rom. hõ.
12.

Greg. 19.
mor. s. 16.

Hanc insipientissimam fœcordiam præuidens Paulus, quasi maiorem diligentiam rebus maioribus estagitare non audens, saltem æqualem ei, quam vilissimis rebus impendimus postulare contendit, cum ait: Humanum dico propter infirmitatem carnis vestrae. Sicut enim exhibuistis membra vestra seruire immunditiæ, & iniquitati ad iniquitatem: ita nunc exhibete membra vestra seruire iustitiæ in sanctificationem. Quis tandem (inquit Chrysolomus) eousque miser, eousque infelici lidere natus esse queat, vt ne studij quidem tantandem Christi, quantam peccati, ac diaboli seruituti impendat? Sed cessaret sane, õ beate pater, mixta cum admiratione interrogatio. si huius temporis, non dico sæcularium domos, sed religiosorum cœnobia ingredereris. Si videres homines qui in sæculo pro diuitiis perituris, pro turpissima quadã voluptate, pro honore quocumque, vêtõ in anteriori, magnos labores pertulerunt; pro cœlesti premio, pro virtutis pulchritudine, pro filiorum Dei gloria, nec quid minimũ velle perferre. Horum proculdubio infirmitati condescenditur, (vt inquit Gregorius) ac si eis apertius diceretur. Si nequaquã amplius potestis, saltem tales estote in fructu bonorum operum, quales fuistis dudum in actione vitiorum, ne debiliores vos habeat sancta libertas heredes, quos in carne validos habuit vsus terrænæ voluptatis. Hoc igitur Domino tribuamus, vt pari saltem cura ac diligentia vitam spirituale amemus, quali vitã carnalem, & mundanam dileximus. Et quemadmodum sæculo adhaerentes, ad ampliorem aspirabamus dignitatem: ita nunc in religione viuentes, ad maiorẽ sanctitatem aspiremus. Quis ex nobis si Episcopatum habere potuisset, archipresbyter esse pateretur? Et si ad Cardinalatus infulam ascendere valuisset, Episcopatu tenui satiare.

A tur? Aut si daretur sibi Ecclesiæ suprema potestas, in minore se dignitate contineret? Hoc humanum, in diuina & cœlestia traducamus. Maiorem humilitatem, ampliorem spiritum orationis, ac animi puritatem quotidie quaeramus, vt in Christi curia dignitatem amplissimam mereamur obtinere. Hic sit noster conatus, vt in domo spiritus, spirituales, & in officina sanctitatis, simus sancti, & studiosi in schola virtutis. Audiuimus vocem Domini dicentis cuique nostrum cum conculcabatur in sanguine suo, [Vive.] Ne amplius moriamur morte spirituali, ne fœtore vitiorum, & peccatorum putredine fordeamus: sed vitia & affectus superasse, sit nostra vita, sit nostra victoria. Ditauit nos benignissimus Deus, non auro, neque argento, sed beneficiis, sed donis, sed gratiæ cœlestis auxiliis, more diuitum magnos animos concipiamus, & vitam his magnis opibus congruam, puram, ac spiritualem affectus. Magnificauit nos supra mundanas dignitates extollens, introduxit in arcam cordis, ad quietem animi, & tranquillitatem inuitans: exornauit mundo muliebri tribuens interiorẽ puritatem: Vberibus compassionis, & fortitudinis pills affectit, vt in bonum proximorum essemus de monibus fortiores. Ne vilescamus, ne effundamus cor in cœnum rerum secularium, neque amore vilium, quas dimisimus, vitam nostram fœdemus. Est quidem tempus nostrum, tempus amantium, ne conuertamus illud in affectus, & qualitates seruorum: sed diuina prouidentia protecti, & in sponsæ dignitate constituti, sponsæ Christi, tum honorem, tum pulchritudinem, & vniuersarum virtutum indumentum optemus. Sic enim fiet, vt nostro muneri satisfaciẽtes, assequamur spiritualem vitam, cuiusque perfectionem, cuius causã religiosam vitam cepimus profiteri. Interim tamen dum huius vitæ naturam, partes, & gradus, quos religiosi cõscendere solent, sub alio tractationis initio explicabimus: sic Domino grates referamus, & robur ad vitam istam cõsecrandam postulemus.

Domine Deus meus, sapientia ineffabilis, qui omnia vides: bonitas incomprehensibilis, qui cõtracta diligit, potentia insuperabilis, qui vniuersa sustentas: dignare me abiectionissimum seruum tuum Maifestati tuæ immẽtas gratias agere, & has tuas perfectiones laudare, quas in beneficio vocationis meæ mirabiliter demonstrasti. Tu enim es artifex sapientissimus, qui arcem religionis pulcherrimam fabricasti, dator bonorum optimus, qui illam tuis donis exornasti, defensor potentissimus, qui inter tot procellas, & tempestates eam illaeram, atque integrã conseruasti. Tu es, õ creator meus, qui sapientiã tuã viuos lapides eligis, & à cœno rerum secularium extrahis, vt hæc fabrica ad excelsa cõsurgat. Tu bonitas, qui electos lapides polis, & edificationi virtutũ præsidio aptas, vt pulchrior & splendidior appareat. Tu potestas, qui politos lapides iungis, & calce charitatis astringis, ne vmquam tua domus ista procumbat. Tu es Domine, opifex omnia sciẽs, qui hæc magnalia promissisti domui religionis tuæ. Ecce ego sternam per ordinem lapides tuos, hoc est, filios tuos, & fundabo te in sapphyris, scilicet in desiderijs cœlestibus, & ponam lapides, nimirum sanctorum exẽpla, propugnacula tua. Tu es, Deus sancte, omnia sanctificans, qui dona donis adiciens pollicitus es illi: Et ponam portas tuas, id est munditiã, ac puritatem, in lapides sculptos, & omnes terminos tuos, regulas, quibus cingeris, in lapides desiderabiles, vniuersos filios tuos doctos à Ddmiao, & multitudinem pacis filijs tuis. Tu es, õ rex, omnia potens, qui adhuc stabilitatem huic regiã tuã attribuens, ita ais: Et in

1/a. 54.
11.

iustitia fundaberis, recede procul à calumnia: quia non timebis, & à pauore: quia non appropinquabit tibi. Et nunc, Domine, video me, ab ipsa pueritia lapidem huius fabricæ tuæ, partem huius domus tuæ, membrum religionis sanctæ tuæ, quod donum eximium, te sapientia docente, & illuminante cor meum, sine difficultate concepi, te bonitate molliente meam duriciam, admisi, te potentia meâ imbecillitatem fulciete suscepisti: sapientia tuæ fuit, quoddam mundi fallacias irrisi, & status religiosi præstantiam agnoui: Bonitatis tuæ fuit, quoddam sæculi mala contempsi, & vitæ religiosæ bona quæsiui: Potentiæ tuæ fuit, quoddam iugum disciplinæ portare valui, & onus subiectionis nunquam abieci. Ob hoc ergo eximium beneficium, ac præstantissimum donum, immensas tibi, ô Deus meus, grates re-

A fero, & omnes cœlestes spiritus, atque vniuersos sanctorum cœtus ad te laudandum, & prædicandum inuito, quia pusillum elegisti, vilissimum dilexisti, & infirmum, atque imbecillum sustentasti. Confirma iam, ô creator sancte meus, quod operatus es in me, qui capisti opus bonum, illud rogo, vt tua sapientia, bonitate, & potentia perficias. Da vt mundum, quem contempsi, verè contemnâ, virtutem, ac puritatem, quam statu sequor, actione complectar; & te solum bonum meum implens sinus cordis mei, toto ardore, tota mente, & tota virtute diligam, quatenus in postremo die vitæ meæ, seruus fidelis inuentus, ex hoc paradiso terrestri, quem incolo, in cœlestem paradysum, & felicitatem semper duraturam, te donante, transferri merear.

ORATIO. ET GRATIARVM actio pro beneficio religiosæ vocationis.

CREATOR omnium Deus, qui ex hominibus ad tuam imaginem, & similitudinem factis, quosdam, non minus mirabiliter, quàm misericorditer eligis, in quibus per religiosum statum, & per vitam eo dignam, imago tua purior & similitudo splendidior, appareat. Totis præcordiis laudo, & benedico te, qui me vilissimum vermem, vnum istorum esse fecisti, & ab ipsa pueritia vsque ad virilem ætatem tecum religiosa professione iunxisti, & firmam spem perseuerandi vsque ad mortem, non naturæ, sed efficaciam tuam gratiam subnixam, benignissima pietate donasti. Rogo te, Pater, & verè Pater, vt huic præstantissimo beneficio semper gratus existam, dona tua innumerabilia in me per hunc statum collata, tua esse & non mea, sincerissima veritate cognoscam, in illis, & ex illis, non mihi omni spurcitia pleno, sed tibi infinita laude dignissimo, omnem gloriam, & laudationem quæram, & post tot religionis cemensos annos vitam tandem religiosam spirituales, & penitus à sæculo alienam agere incipiam.

Amen.